

KAPITOLA PRVNÍ

Slabost je jen bolest, která opouští tělo.

Před třemi měsíci

KIERSTEN

Opakovala jsem si ta slova jako mantru pořád dokonalá, až jsem si myslela, že se z toho zblázním. Není to skutečné. Mám jen znovu noční můru. Není to skutečné.

Nikdy není dobrým znamením, když vás ze spánku probudí váš vlastní křik. Slyšela jsem, jak se blíží kroky ke dveřím, ty se vzápětí otevřely a objevila se moje spolubydlící. Víte, přesně ta, se kterou jsem se seznámila sotva před pár hodinami.

„Jsi v pohodě?“ Udělala opatrný krok do pokoje a založila si ruce na prsou. „Slyšela jsem křik.“

Jasně. Byla jsem blázen. Chtěla jsem začít znovu, a čeho jsem dosáhla? Bodu za to, že jsem traumatizovala svoji spolubydlící, což byla taky jediná přátelská tvář, kterou jsem potkala od příjezdu na Washingtonskou univerzitu.

„Ehm, no jo.“ Podařilo se mi ze sebe vymáčkout, aniž by se mi roztřásl hlas. „Vím, že je to divný, ale

trpím nočními můrami.“ Když jsem viděla nedůvěřivý výraz v její tváři, rychle jsem dodala: „Ale jen když jsem hodně vystresovaná.“ *A když беру silné oblbovávky*, ale to jsem radši vynechala.

„Ach.“ Olízla si rty a podívala se za sebe do chodby. „Chceš, abych spala u tebe na podlaze nebo tak něco? Udělám to, pokud se bojíš.“

Bůh požehnej jejímu dobrému srdci. „Ne,“ usmála jsem se. „Jsem v pohodě. Jen doufám, že jsem tě nevyděsila.“

„Jo, tak dobře...“ mávla Lisa rukou. „Beztak se mi ta lampa v mém pokoji nijak zvlášť nelíbila.“

„Já jsem tím křikem rozbila lampu?“ Trhla jsem sebou.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Já tím, jak jsem spadla. Vypadá to, že pád z palandy bude nový druh rozcvičky. Ta blbá lampa mi akorát stála v cestě. Nedělej si s tím hlavu.“ Povzdechla si. „Neublížila jsem si. Rozbila se při pádu na zem. A pak jsem ji dorazila, když jsem uklouzla po medvídkovi, kterého jsem při pádu taky shodila. Ale to bylo vlastně super, protože mě tak vypodložil, když jsem upadla, že jsem z toho vyvázla jen se dvěma modřinami.“

Zakryla jsem si dlaněmi obličej. „Zatraceně! Vážně mě to mrzí!“

„Ne, to je v pohodě. Jsem chodící katastrofa.“ Zasmála se. „Ale jestli hodláš křičet celou noc, tak zůstanu na zemi. Dny ničitelky lamp jsou sečteny.“

S úsměvem jsem přikývla. „To určitě. Jen... nechci, abys...“

„Přestaň se omlouvat.“ Lisin úsměv byl vřelý a upřímný. „Ach, a jo, jsem náměsíčná, takže pokud se probudíš a uvidíš mě, jak nad tebou stojím, zkus mě, prosím, nepraštit do obličej, jo?“